Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Joachim Langens Verbesserte und Erleichterte Lateinische Grammatica mit einem Paradigmatischen und Dialogischen Tirocinio

Lange, Joachim

Halle, 1755

VD18 12464023

Decvria Qvinta De Rebvs Sacris.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18565

Visual Library

X. De testimonio diligentiæ.

A. Heri non accepi merendam. C. Quæ erat caussa? A. Negatum diligentiæ testimonium. C. Cur illud tibi negauerat præceptor? A. Quia in studiis haud fueram diligens. C. Defectus diligentiæ iusta est caussa merendæ negandæ. A. Id expertus sum damno meo. C. Sic quæ nocent, docent: et qui nihil meretur, nullam accipit merendam.

DECVRIA QVINTA DE REBVS SACRIS.

IACOBVS et MARTINVS.

I. De scriptura sacra.

I. Quis est nouus iste liber, in quo tam attente legis, Martine? M. Est scriptura sacra, siue sacer codex. I. Hunc librum nec noui, nec habeo. M. Cares sane egregio thesauro. I. Itane hic liber thesaurus est? M. Est certe, et quidem thesaurus quouis auro præstantior. I. Cur eum habes loco thesauri? M. Quia continet verbum ac voluntatem Dei de nostra salute, inprimis æterna: vnde eam vocare soleo epistolam. I. Qualem? M. Missam ad humanum genus. I. Si tantum est huius pretium: rogabo patrem meum, vt mihi eumdem donet.

II. De creatione.

I. Quid legis, Martine? M. Historiam creationis. I. Quis est creator? M. Deus omnipotens. I. Quid creauit? M. Mundum vniuersum. I. Quomodo? M. Ex nihilo, per infinitam suam potentiam. I. Quando? M. In prin-

cipio omnis temporis creauit omnia, eaque sex dierum spatio digessit atque exornauit quam sapientissime. I. Quem in finem? M. Vt manifestaret suam potentiam, bonitatem ac sapientiam.

III. Aliud eiusdem argumenti.

I. Quænam est nobilissima rerum creatarum? M. Angelus ac homo. I. Quid est angelus? M. Spiritus. I. Quid est spiritus? M. Qui non habet corpus: ipsam vero angelorum naturam non intelligo. I. Quid ad nos angeli? M. Permultum sane. I. Quamobrem? M. Dati enim sunt nobis vt præsides, custodes ac comites. I. Vbi hæc audiuisti? M. Audiui sæpe in templo, et legi in sacris litteris. Lege easdem, sic plura cognosces de angelis. I. Sequar consilium tuum.

IV. Aliud eiusdem argumenti.

I. De homine autem quid mihi narras, Martine? M. Narra tibi ipse, quia ipse homo es. I. Cur me vocas hominem? ego sum Iacobus aut, si mauis, puer. M. Etiam pueri sunt homines. I. Cur? M. Quia constant e corpore et anima immortali, vti vides. I. Corpus video, animam non video.

V. Aliud eiusdem materiæ.

I. Monstra mihi animam tuam, Martine? M. Monstro te tibi ipsi. I. Me equidem video, immo tango: sed animam meam tangere non possum. M. Anima nostra est spiritus; ideoque nec videri, nec tangi potest. I. Fortasse eam plane non habemus. M. Habemus vtique, eamque intra nos deprehendimus. I. Quomodo? M. Nonne nos mouet atque animat? nonne sola anima est: quæ in te cogitat, intelligit, iudicat, desiderat atque amat? I. Iam percipio in me vim animæ. M. Immo ne loqui quidem posses sine anima.

VI. De

Landesbibliothek Oldenburg

VI. De morte.

M. Cur flés, Iacobe? I. Quia ſoror mea mortua eſt. M. Doleo, et tecum lugeo. Sed vbi nunc eſt? I. Mortua eſt, vt audiuiſti. M. Itane plane periit? I. Corpus quidém video, ſed exſangue et vitæ expers. M. Nunc vides, quid corpus ſit ſine anima. I. Video: ſed vbi anima ſororis meæ ſit, neſcio. M. Fuitne ſoror pia? I. Fuit ſane. M. Ergo eius anima eſt in cælo, in ſede beatorum.

VII. De reditu in vitam.

I. Cras non potero venire in ſcholam. M. Quamobrem? I. Sepelietur ſoror mea. M. Video te nunc hilarem: cur non amplius luges? I. Quia audiui, eam aliquando excitatum iri et redituram eſſe in vitam. M. Quando? I. Die huius mundi extremo. M. Interea tamen mortem meditabimur. I. Bene mones: nam etiam nos mortales ſumus.

VIII. De extremo iudicio.

I. Cur ita contremiſcis, Martine? M. Fulgurat, et mox tonabit. I. Meminerimus iudicii extremi: vbi Deus inter fulgura et horrenda tonitrua nos citabit ad tribunal ſuum. M. Quem in finem? I. Vt ipſi, tamquam ſupremo iudici, rationem reddamus vitæ noſtræ. M. Simulabo, me fuiſſe pium. I. Pudeat te ſimulationis tuæ, impudens ſimulator! num putas, fieri poſſe, vt Deum fallas? M. Agnoſco errorem meum: et, me erraſſe, fateor. I. Non ſolum errorem: ſed etiam malitiam tuam agnoſce, et exue.

IX. De vita ac morte æterna.

I. Eheu! migrauit hinc Chriſtophorus, amicus noſter. M. Quorſum? I. Ad vitam æternam, depoſitis corporis exuuiis. M. Quando? I. Hodie circa horam ſeptimam matutinam. M. Heu! optimum Chriſtophorum! I. Recte eum vocas optimum: nam Chriſtum ferebat in animo, vt nomen eius

indicabat. M. Ergo nec dubito, eum frui vita æterna. I. Nec est, quod dubites: pii enim moriuntur beate; sed impii post hanc vitam subeunt mortem æternam.

X. De desiderio rerum cælestium,

I. Sequamur Christophorum, Martine. M. Non possum. I. Quidni? M. Dic, quomodo et quorsum? I. In cælum per sancta vitæ cælestis desideria. M. Eum tamen non adsequemur, nec reducemus in hanc vitam aut has terras. I. Neque id tentabimus: sed per sancta suspiria abducemus animum ab huius mundi vanitatibus, vt paratus sit ad beatam mortem. M. Nescio, quando moriturus sim. I. Ideo obseruare debemus dies singulos, quia nos latet vnus. M. Videris mihi esse sapiens. I. Da operam, vt etiam ipse sapias: nam *mortem salutariter meditari, est sapere.*

DECVRIA SEXTA DE VIRTVTIBVS.

PAVLVS et ARETOPHILVS.

I. De nomine Aretophili.

P. Salue, mi Aretophile! A. Ago gratias: tu quoque saluus sis, Paule! P. O quam præclarum habes nomen, Aretophile! A. Quænam est nominis mei præstantia? vel quid significat? P. Virtutis studiosum seu amatorem. A. Quid est virtus? P. Audio: *nomen virtutis tantum geris, ipsa quid valeat, nescis;* quemadmodum de te et tui simili-

Landesbibliothek Oldenburg